

Ağlıyoruz...

Prof. Dr. Ali ÖZDEN

Karakış kapıda, yalnız ve çaresizlik içinde beklemekteyiz. Umutlarımız da ölüyor, kalan sessizlik ve çaresizlik. Zamansız bu ayrılış, çığlığımız bundan. Yarım kalan hayaller ve düşünceler sonunda her şeyin bittiği yerdeyiz, gerçek olan ölmek değil meğerse ayrılık imiş. Evet, insan gibi insan, adam gibi adam, gerçek bilim aşığı sevgili Uğur Yılmaz 13 Ocak 2012 Cuma gecesi saat 20.00'de yeni bir yolculuğa çıktı. Ah bu yolculuk! Dönüşü olmayan, hepimizin bir gün çıkacağı yolculuk. Bize düşen o yolculuğa çıkana dek onunla olan iletişimi devam ettirmek ve iz sürmektir.

Ölüm bir tükenişin ve yok oluşun noktalanması olsa da çaresizliğimizin, yenilgimizin onaylanması ile doğayla bütünleşmemizdir. Ölen, borcu olan canı ödemiş, doğa da alacağını almıştır. Hatırlarsa geride kalanlar ölenleri, ölenler ders verir yaşam üstüne, insanlık üstüne. Bize düşen ölenleri hatırlamak, onları düşünmek, fırsat bulup onlarla konuşmaktır. Şair Baki "Baki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş" dese de insan isterse öleni de yaşatabilir düşüncelerinde. Ölenlerle ve geçmişle dövüşmek insanlığa karşı işlenen bir suçtur. Şairimiz Cahit Sıtkı Tarancı da dizelerinde yaşamın tükenişini, ölümün gelişini şöyle ifade etmiş;

Neylersin ölüm herkesin başında

Uyudun uyanmadın olacak

Kimbilir nerde, nasıl, kaç yaşında?

Bir namazlık saltanatın olacak

Taht misali o musalla taşında.

13 Ocak 2012 karakışın başladığı gece. O gece Uğur'umuzla birlikte örnek insan Rauf Denktaş ve bu toprakların yetiştirdiği Lefter Küçükandonyadis de son seferlerine çıktılar. Onlar o dünyayı da aydınlatarak geride kalanlara güç vereceklerdir.

Sevgili kardeşim Uğur Yılmaz sen ne uyumlu bir insandın, büyüklerini sayar sever, küçüklerine destek olur yürüsünler diye Cumhuriyetin aydınlık yolunda ellerinden tutardın. Hastalarına elinden gelen hizmeti isteyerek güler yüzle verirdin, onlar da sana âşık olurdu.

Bilimin hastasıydın ona olan tut-

kun nedeniyle ben derdim ki senin için; "paranın da pulun da onun yaşamında yeri yok". Genç yaşında birçok bilim adamının yetişmesine katkıda bulundun, onların bilim-akıl yolunda yürümesi için lamba tutup yol gösterdin. Zor günlerin çocuğu idin, bir savaş değil yüzlerce meydan savaşı kazanarak bilim yolunda istediğin yere geldin ve ışık oldun. Türk Gastroenteroloji Derneği'nin bugünlere gelmesinde çok emek harcadın. Turkish Journal of Gastroenterology ve Güncel Gastroenteroloji, Endoskopi, Akademik Gastroenteroloji dergileri ve Türk Gastroenteroloji Vakfı senin alın terinle bu günlere geldi. Seni kimse unutamaz çünkü eserlerin yaşayacaktır. Senin yol arkadaşlığıdır, desteğindir güneşi zapt ettiren.

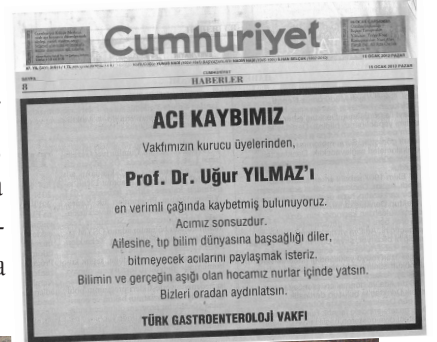
Prof. Dr. Uğur Yılmaz yaşamı başarılarla dolu bir bilim adamı. 13-10-1957'de doğar, 1969'da ilk okulu, 1975'te Ankara Bahçelievler Deneme Lisesi'ni, 1982'de Hacettepe Tıp Fakültesi'ni bitirir. 1982-1985 yılları arasında Kütahya'nın Tavşanlı ilçesinde mecburi hizmetini yapar. 1989'da iç hastalıkları (Ankara Numune Hastanesi), 1993'te de (TYİH) gastroenteroloji uzmanı olur. Zor yıllar araştırmalar, yazmalar, çizmeler, doçent olur. Daha sonra TYİH'den ayrılarak Başkent Üniversitesi'nde çalışmaya başlar. Son anına kadar da Başkent için elinden geleni yapar.

Uğur son günlerinde bile can dostu çalışma arkadaşları Prof. Dr. Mehmet Haberal ve Prof. Dr. Fatih Hilmioğlu için acı çekiyordu. Onlar da Uğur'a moral vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Öyle günlerdeyiz ki, kış kara kış, günler yalnız ve sessiz, acılarımız büyüdükçe büyüyor. Uğur'umuz son yolculuğuna çıktı. Bu iki dostu dışarı çıkamadıkları için yolcu edemediler. Biz onlar için de, Uğur için de, yaşarken öldürülenler için de gözyaşı döktük.

Sevgili Hilmioğlu! Bu ülkenin sorunu eğitim, eğitim, eğitim. Eğitilmemiş insandan empati de sempati de beklenmez. Sorun toplumun bilgi toplumu haline gelip insanların belli konularda uzmanlaşmasıdır. Özellikle hekimin ve hâkimin konu uzmanı olması gerekir. Bu toplumun kurtuluşu için doğumdan ölüme dek eğitim görmesi gerekir, diğer ileri toplumlar gibi. Bu toplum aklını kullanma cesareti gösterip sistemleri kuralıdır. Sistem bilim ve akıl eseri olduğundan insanın olumsuz etkisinin esiri olmaz. Günümüzde hekimler ne meslektaşlarına ne de hocalarına Hippocrates'in andının gereklerini yerine getirmiyorlar.

Uğur, uğurlar olsun, yolun açık olsun. Işıklar ülkesinde huzur içinde ol. Sen, sevgili eşinde, sevgili kızlarında ve dostlarında yaşadığın gibi yarattığın eserlerinde yaşamaktasın ve sonsuza dek te yaşayacaksın.

ÖLÜMDEN SONRA

*Öldük ölümden birşeyler umarak
Bir büyük boşlukta bozuldu büyü
Nasıl hatırlamazsın o türküyü,
Gök parçası, dal demeti, kuş tüyü
Aldığımız bir şeydi yaşamak.*

*Şimdi o dünyadan hiçbir haber yok;
Yok bizi arıyan, soran kimsemiz
Öylesine karanlık ki gecemiz,
Ha olmuş, ha olmamış penceremiz
Akarsuda aksimizden eser yok.*

Cahit Sıtkı Tarancı

HASRET

*Denize dönmek istiyorum!
Mavi aynasında suların
Boy verip görünmek istiyorum!
Denize dönmek istiyorum!
Gemiler gider, aydın ufuklara gemiler gider!
Gergin beyaz yelkenleri doldurmaz keder.
Elbet ömrüm gemilerde birgün olsun nöbete yeter.
Ve madem ki bir gün ölüm mukadder;
Ben sularda batan bir ışık gibi,
Sularda sönmek istiyorum!
Denize dönmek istiyorum!
Denize dönmek istiyorum!*

Nazım Hikmet

RİNDLERİN ÖLÜMÜ

*Kafiz'in kabri olan bahçede bir gül varmış;
Yeniden her gün açarmış kanayan rengiyle.
Gece, bülbül ağaran vakte kadar ağlarmış
Eski Şiraz'ı hayal ettiren ahengiyle.*

*Ölüm asude bahar ülkesidir bir rinde;
Gönlü her yerde buhurdan gibi yıllarca tüter.
Ve serin serviler altında kalan habrinde
Her seher bir gül açar; her gece bir bülbül öter.*

Yahya Kemal Beyatlı

*"Yaprak nasıl düşerse akıp kaybolan suya
Ruh öyle yollarır uyandırılmaz bir uykuya:
Duymaz bu anda taş gibi kalbinde bir sızı;
Fark etmez anne – toprak ölüm maceramızı.
Yahya Kemal Beyatlı - "Sonbahar" şiirinden.*

*"Ölmek değildir ömrümüzün enfeci işi,
Müşkül budur ki ölmeden evvel ölüyor kişi."
Yahya Kemal Beyatlı - "Düşünce" şiirinden.*

